

Opinio non est virtus, cum non procedat certo, et infallibiliter, sicut nec fides humana, nec suspicio. vi, 436, n. 2.
Opinio et scientia de eodem non possunt simul esse. vii, 36, n. 30.
Potest dari opinio speculativa de denegatione auxilii sufficientis, nunquam tamen existimatio practica. vii, 345, n. 17.
Non potest compati cum scientia. viii, 297.
Opinio probabilis in sacramentis, quam sequi liceat: aliud a dubio. In dubiis tutior pars eligenda, non tutior opinio, aut magis probabilis: opiniones in sacramentis probabiles, ipsæ tutæ. Quæ opinio et probabilitas dubium excludat. ix, 99.

OPPOSITIO.

Oppositio duplex est, alia physica, alia moralis. vii, 460, n. 2.
Oppositio physica dividitur in quatuor species. vii, 460, n. 2.
Oppositio ex natura rei, alia est immediata, alia mediata. vii, 460, n. 2.

OPUS.

Opera Dei omnia sunt misericordia, et veritas. iii, 502.
Operum bonorum appellatione quid veniat. iii, 703, n. 7, vide meritum.
Opera moraliter bona ordinis naturalis, neque ex pacto Christi cum Patre, neque propter auxilium datum per Christum habent infallibilem connexionem cum gratia. iii, 782, n. 11.
Opera bona naturalia non habent congruitatem fundatam in aliquo merito, sed in mera misericordia Dei. iii, 725, n. 25.
Opus bonum hominis procedit a prima gratia ut a principio. iii, 758, n. 7.
Opera bona naturalis ordinis an sint effectus prædestinationis. iii, 779, n. 5.
Opera bona moralia naturalis ordinis sunt effectus prædestinationis. iii, 287, n. 19.
Etiam opera mortua. iii, 788, n. 20.
Opus bonum nullum facere, est signum obdurationis. iv, 984, n. 4.
Opus meritorium, vide meritum.
Opera omnia humane adducuntur in iudicium Dei. v, 813, n. 17.

Operæ quæ adducuntur debent esse bona, vel mala, ut præmio, vel supplicio subjiciantur, non autem indifferentia. v, 813, n. 17, vide actus indifferentis.
Opera omnia hominis deliberata referri in bonum finem virtualiter saltem præcipit Deus. v, 819, n. 33.
Opera omnia ex præcepto naturali, si deliberate fiant, debent referri saltem virtualiter in finem honestum, scilicet in gloriam Dei. v, 833, n. 75.
Opus bonum morale, quam gratiam requirat, et quomodo, vide gratia specialis, gratia supernaturalis, homo, tentatio et voluntas.
Opus bonum ut conducat ad salutem, aliquo modo debet ordinari in finem supernaturalem. vi, 744, n. 24.
Opera bona naturalia aliquando procedunt ex auxilio supernaturali, sicut et imperari possunt a virtute supernaturali in ordine ad finem supernaturalem. vi, 770, n. 32.
Opus meritorium, et supernaturale indiget gratia per Christum. vi, 784, n. 10.
Opera bona moralia a charitate non ordinata, quomodo de congruo mereri dicantur. vi, 918, n. 21.
Per opera naturalis ordinis facta sine auxilio gratiæ per Christum non possumus mereri vitam æternam. vi, 916, n. 13, 14.
Opus maximum ex parte modi agendi est creatio. vi, 896, n. 1.
Opera consilii sunt propria materia voti, vide votum.
Opera bona, non solum sunt meritoria vitæ æternæ, sed etiam augmenti gratiæ. vii, 441, n. 1.

ORATIO.

Orationes, quæ diriguntur ad Patrem, innuunt totam Trinitatem intendi. iv, 43, n. 42.
Oratio non fit in Ecclesia pro damnatis. iv, 982, n. 1.
Non omnia pro quibus potest esse oratio ad Deum possunt sperari, nisi sint ardua. vi, 224, n. 9.
Oratio potest fieri a nobis pro concursu generali, dummodo habeat aliquid contingentiæ, quod a Deo detur, quia sic induit rationem beneficii generalis, licet non specialis. vi, 729, n. 19; 743, n. 20, vide concursus Dei.
Oratio et si sit medium convenientissimum ad justificationem, non tamen est propria, et specialis dispositio ad illam. vi, 886, n. 9.

Fideles tenentur habere notitiam necessitatis orationis, ipsas orationes sciendo. vii, 104, n. 8.
Oratio est actus rationis practicæ. vii, 741, n. 4.
Oratio per ordinationem ad superiorem ultimam perficitur, et constituitur. vii, 748, n. 18.
Oratio ad Deum non fit ex indigentia ipsius, quia scilicet objectum quod petit homo fiat ei intelligibile. vii, 748, n. 19.
Oratio ad Deum est conveniens et utile medium ad aliquid obtinendum. vii, 754, n. 1.
Oratio non potest mutare decreta divina. vii, 754, n. 2.
Respectu Dei oratio non se habet ut causa movens, et excitans ipsum. vii, 754, n. 2.
Oratio sola non sufficit ad salutem. vii, 757, n. 8.
Oratio non tollit quod ea quæ per ipsam obtinentur, sint gratuita. vii, 757, n. 8.
Oratio est actus elicitus a religione. vii, 759, n. 1.
Non solum moraliter, sed physice. vii, 761, n. 9.
Oratio sequitur immediate ad actum devotionis. vii, 761, n. 9.
Est in præcepto. vii, 761, n. 9.
Oratio respicit pro materia mentem nostram quam offert in cultum Deo. vii, 761, n. 9.
Essentialiter oratio est oblatio. vii, 761, n. 9.
Oratio habet duplicem respectum, primus ad rem quam obtinere volumus, secundus personam a qua petimus. vii, 766, n. 20.
Per orationem exhibetur cultus Deo. vii, 766, n. 20.
Oratorio specificatur ab ordine ad superiorem, non a re quam petit. vii, 767, n. 23.
Oratio destruitur in ratione virtutis, si petat indecentia. vii, 767, n. 23.
Secundum quod est petitio oratio est essentialiter actus virtutis dantis Deo cultum, non autem alicujus doni. vii, 767, n. 23.
Oratio non est necessaria ad salutem necessitate medii parvulis, bene tamen adultis ex natura rei, et etiam ex institutione Christi. vii, 770, n. 32.
Non tamen oratio est medium necessarium pro semper, sed aliquando in vita. vii, 770, n. 33.
Oratio cadit sub præcepto divino et naturali. vii, 772, n. 37.
Quod verum est non solum propter necessitatem obtinendi aliquam rem, sed propter ipsum actum orationis, et cultum qui in ipso exhibetur Deo. vii, 772, n. 39.
Orationis omissio, aliquando est speciale peccatum contra religionem. vii, 773, n. 40.

Orationis privatae omissio pro animabus purgatorii non videtur peccatum. vii, 776, n. 1.
Orationis omissio quando instat necessitas, ut sit peccaminosa, requirit duas conditiones. vii, 777, n. 2.
Orationis omissio, quando urget tentatio contra aliquam virtutem, habet duas malitias, alteram contra illam virtutem, aliam contra religionem. vii, 777, n. 2.
Quando vero urget necessitas subveniendi proximo, et non suppetit aliud medium, orationis omissio habet malitiam contra charitatem, aut misericordiam. vii, 777, n. 2.
Oratio quæ est actus religionis, ad solum Deum dirigitur tamquam per ipsum implenda. vii, 776, n. 1.
Oratio exhibetur sanctis sive Angelis, sive hominibus ut intercessoribus. vii, 780, n. 40; 781, n. 15.
Orationes nostras non dirigimus ad animas purgatorii, nec petimus ab eis suffragia, bene autem a vivis. vii, 790, n. 41.
Orationes nostræ dirigi debent ad gratiam, et gloriam. vii, 779, n. 7.

ORDINATIO.

Ordinatio, id est, respectus, vide relatio.

ORDO.

Ordinis Prædicatorum encomia ex summis pontificibus Eugenio, Leone, Gregorio. ii, 255, n. 7.
Dieteria et criminationes contra ordinem Prædicatorum patris Alarcon. ii, 255, n. 7.
Ordo formæ ad materiam non est relatio prædicamentalis, sed bene transcendentalis, pertinetque ad genus substantiæ incompletæ. iv, 597, n. 23.
Ubi est ordo processionis, et originis unius ab alio, non potest esse simultas naturæ. iv, 54, n. 29.
An id sit verum in divinis. iv, 68, n. 20, vide origo.
In sacri ordinis susceptione fit votum solemne castitatis. vii, 874, n. 1, vide votum.
Per sacri ordinis susceptionem eximitur filius a patria potestate. vii, 875, n. 6, vide parens.

Ordinis character potentia activa; inchoative in minoribus, in sacerdotio perfecta. Characteris potestas ipsa instrumentaria, non tamen pure obediens. Minister necessitatis in baptismo sine characterere præstat, quod ex illo sacerdos, quasi ex proprio munere. ix, 355.

ORIGENES.

Origenes credit quod creaturæ corporales sunt ex secunda Dei intentione propter peccata spiritualis creaturæ. ii, 187, n. 3.

Origenes de sufficientia liberi arbitrii quod censerit. iii, 145, n. 7.

Origenis error animas ante corpora extitisse, et pro suis vel meritis vel demeritis in corpora dejectas. iii, 717, n. 2.

Verbum, seu Dei Filium Origenes negavit: unde in hoc fons quidam Arii fuit. iv, 5, n. 5.

Patres Origenem defendentes, dicunt illius scripta fuisse ab hæreticis depravata. iv, 5, n. 5.

Origenis error circa beatos, et damnatos. v, 246, n. 4; 278, n. 2.

ORIGINALIS.

Originale peccatum contrahit anima, simul ac infunditur in corpus: corpus enim est infectum. iv, 920, n. 26.

Originale peccatum non compatitur cum visione beata. v, 260, n. 39.

PACTUM.

Pactum datur ex parte Dei quo Deus se obligat ad retribuendum pro meritis nostris. vi, 903, n. 17, vide conventio.

Pactum non requiritur in merito erga ho-

ORIGO.

Inter ea, quæ ad ordinem notionalem spectant, tria inveniuntur, ad quæ omnia alia possunt reduci. Primum est relatio: secundum est origo: tertium est notio. iv, 394, n. 7.

Quidam tenent formam constitutivam Personarum in divinis esse originem, non vero relationem. iv, 395, n. 8.

Oppositum tenet S. Thomas. iv, 395, n. 8.

Respondetur ad fundamenta primæ opinionis, quæ contrariatur S. Thomæ. iv, 396, n. 12.

ORO.

Orandum est pro inimicis, qui sunt in statu viæ, non autem pro iis, qui jam sunt in termino. iv, 982, n. 1.

Orare ad sanctos ut ad patronos, et intercessores apud Deum, non est tribuere illis cultum latriæ. vii, 783, n. 22.

Orare non possumus pro damnatis ad aliquod bonum obtinendum. vii, 797, n. 5.

Orare pro inimicis licitum est, non tamen tenetur homo semper in particulari pro illis orare. vii, 803, n. 21.

Non requiritur ad hoc quod in actu signato orans cogitet se velle colere Deum. vii, 768, n. 25.

OTIOSUS.

Otiosum verbum, vide verbum otiosum.

P.

minem ut maneat obligatus homo ad retributionem. vi, 903, n. 17.

Pactum Dei cum hominibus innotuit ipsis eo ipso quod eis proponitur in præmium vita æterna. vi, 904, n. 2.

Pactum, seu ordinatio ista Dei non est nuda promissio in materia fidelitatis. vi, 906, n. 6.

PAPA.

Papa in casu hæresis postquam ut hæreticus declaratus est, vitandus est ab Ecclesia. vii, 211, n. 26.

Papæ tradidit Christum principaliter et architectonice potestatem designandi pontificem. vii, 213, n. 2.

Plerique existimant ipsum Papam habere potestatem eligendi successorem. vii, 214, n. 3.

Probabilis tamen est non posse designare illum, sed hanc auctoritatem esse in Ecclesia, in papa autem directive, seu regulative. vii, 214, n. 3.

Unde potest papa formam electionis mutare, et electores instituere. vii, 215, n. 4; 216, n. 7; 218, n. 9, 10.

Papæ potestas immediate confertur a Christo, Ecclesia vero solum designat personam. vii, 216, n. 6.

Potestas autem quam habet papa ut episcopus Romanus est, et illius peculiaris diæcesis, sic habet illam sicut cæteri episcopi. vii, 215, n. 5.

In papa non requiritur moralis dignitas ut verus sit papa, si sit rite electus. vii, 222, n. 18.

Supra potestatem episcopalem, papæ auctoritas solum addit ampliorem potestatem jurisdictionis. vii, 222, n. 19.

Si papa electus non sit episcopus, consecratur ab Ostiensi. vii, 222, n. 19.

Si papa electus non est ordinatus, recipit a Christo potestatem jurisdictionis gubernativam Ecclesiæ, jurisdictionem autem sacramentalem per sacramentum ordinis, vel consecrationem episcopalem. vii, 223, n. 20.

Si papa electus sit manifestus hæreticus, non est habendus pro pontifice. vii, 230, n. 4.

Nec etiam si papa non sit vir, vel si sit iudicio privatus. vii, 230, n. 4.

De fide divina immediate est hunc hominem in particulari rite electum, et acceptatum ab Ecclesia esse papam, et Petri successorem. vii, 233, n. 10.

Credens aliquid definitum a papa, in exercitio credit etiam fide divina veram esse definitionem, et definitum verum esse papam. vii, 238, n. 18.

Per consequentiam theologiam infertur Deum non permissurum quod eligatur, et acceptetur pacifice ab Ecclesia papa, qui non habet condiciones requisitas. vii, 243, n. 31.

Papam, antequam aliquem actum papalem exerceat, tenetur Ecclesia acceptare tamquam caput legitimum. vii, 246, n. 37.

Qui negaret hunc hominem esse papam postquam pacifice acceptatus est, non solum esset schismaticus, sed etiam hæreticus, quia habet perversum dogma. vii, 249, n. 44.

Papa potest renuntiare pontificatui, neque ad hoc est necessario expectandus Ecclesiæ consensus. vii, 250, n. 1.

Id tamen cum magna consultatione fieri debet, et ob causas urgentissimas. vii, 250, n. 1.

Papa deponi potest propter hæresim. vii, 251, n. 2.

Ad hoc autem requiritur quod hæresis sit publica, et iudice notoria. vii, 252, n. 4.

Item requiritur quod papa sit incorrigibilis, et pertinax in hæresi. vii, 252, n. 6.

Si papa bis correptus tertio relabatur in hæresim, non est admittendus, sed tamquam incorrigibilis habendus est, et deponendus, etiamsi paratus sit corrigi. vii, 252, n. 6.

Si papa in perpetuam incidat demeritiam quæ humana arte curabilis non sit, hoc ipso sedes vacat. vii, 254, n. 9.

Quando dubitatur de valore electionis papæ, potest deponi ab Ecclesia, sicut factum fuit in Concilio Constantiensi, in quo iudicatum est de tribus pontificibus dubiis, et duo fuerunt depositi. vii, 254, n. 10; 255, n. 11.

Qui indubitate non est papa, sed dubius, tenetur obedire Concilio. vii, 255, n. 11.

Papa non potest deponi propter alia crimina excepta hæresi. vii, 256, n. 14.

Papa non habet superiorem in terra a quo iudicetur: unde neque propter hæresim directe iudicatur. vii, 256, n. 14.

Si papa sit fautor hæreticorum in his quæ ad hæresim ordinantur, et in hoc sit incorrigibilis, deponi potest. vii, 257, n. 16.

Etiam si papa juraverit se renuntiatum pontificatui, cogi non potest ab Ecclesia ut iuramentum adimpleat. vii, 258, n. 17.

Tractatus de depositione papæ quoad declarationem criminis pertinet ad Concilium generale. vii, 258, n. 17.

Papa autem tale Concilium ad hunc finem congregatum annullare, aut recusare non potest. vii, 259, n. 19.

Papa hæreticus per ipsum factum hæresis præcise, non privatur pontificatu, nec deponitur. vii, 260, n. 21.